

FAGYPONT ALATT

szerettem volna valami fontosat mondani
de megállt a szó csak öleltelek után
– már tudom hogy ezzel a mozdulattal
örökre veszni hagytalak –
cipeltem még sokáig ezt a napot
míg meg nem adta magát az emlékezet
egyszer azt álmodtam hogy narancsot
tisztítasz s hogy nekünk veted az ágyat
de magára maradt az ölelés
és hiába próbálnék melléd ülni
bennünk már örökre este van

UTOLSÓ LÉLEGZET

sápadt arcunkon félelem csurog
csapdát rejt nyakunkon szorul a hurok

torkunkat marják lenyelt hazugságok
fuldokolva is csaljuk a világot

mágikus játszma kelt sötétlő örvényt
falba vert fejhez faragunk törvényt

halomnyi nincsünk kénköves pokol
– tó jegén a lék is csak minket okol –

fanyar kedvvel Isten odafent dohog
szívünkben minden érv üres és konok

ahol csak csönd van ott a csöndtől félnek
házainkból már kihalt minden ének

VAKVÁGÁNYON

lemerült a szeretet akkumulátora
– karácsony volna? hisz már nincs
ami bevilágítana a szívekbe
a tévében öntelt celebek nyafognak
elveszett a kinti világ zúzmarás öröme
a csatornához tapadt jégcsapok
gyilkos szuronyként merednek feléd
fáj a szűz hóba lépni mikor a bibliai
háromkirályok szájalmas statisztaként
bezárt ajtók előtt feszengnek
és Isten is magára hagyva
egy aluljáróban didereg

ABBAN A HÁZBAN

a kert mostoha fái szégyenkezve borulnak egymásra
tavaly óta senki sem gondozza nem metszi őket
alattuk lapul a gazzal benőtt pad
ahol apám is megpihent néha
mert ő járt ide rendbe tenni a kertet
mióta az öreg tanítónő leesett a lábáról
most meg senki se jár
a ház üres gazdája már egy másik kertben
lapozza könyveit
az összehajló ágak a hiányzó arc
halványuló kontúrjait mintázzák
míg át nem lépnek rajta az árnyékok
a kert már sohasem fogja újraszülni az emlékeket
bőrünk alatt bizsereg valami a torkunkat kaparja
könnyzacskóinkat ingerli
mígnem eltűnik elvész örökre